

Antal Attila

AZ ELFELEJTETT VÉGHELY

Írás egy földbe süppedt gyámkövön

Ködlött e hely a táj felett
élettel s alkonnyal tele
tornyáról szeretőm lesett
a tavaszváró völgybe le

csúf évet sejtett háborút
felőlem fia hír se jött
hát küszködött a félsz a vágy
s unalom prései között...

és május lett és melegén
reménye fel-fellobogott
s karácsony rá is biztató
zenéjű álmot havazott

de szilveszter hadat sepert
ide... én messze rab valék...
ő másé már s a szívem most
akár e hely itt: omladék

MEGÉRKEZÉS ESŐ UTÁN

*„itt villan a villany
és villog a város”
(Babits)*

Végül is
elviselhető
 ahogy az alkony
 a csúcsforgalomba dob
az aszfalt szivárványló
tükreán ahogy
 a párologó mezőkről
 a szmogba:
pulzáló neon-galaxisodba
megérkezel...
 tán ilyen lesz
 beleveszni
(ha már nem köt
ide semmi)
 emléktelenné
 merevülve
valami Thulén
túli úrbe

Madár János

Szememből a fényt

Rajzanak körém fullánkos évek,
szívemhez moccan az ág.
Lombok sűrű éjjelében – virraszt
a csontokhoz szelidült szomorúság.

Rejtem arcom tenyerembe,
mintha csillagoktól félnék.
Az ég fekete felhői megerednek:
szememből a fényt is felélnék.

Te ott voltál

Amikor megszületett az első arc,
te ott voltál a teremtés édes ráncaiban.
Mosolyogtál és énekeltél. Gyönyörű
hangodat magába szívta az egyetlen

éden. Csak szállt, szállt veled
a megtartó messziségben. Minden
csillag gyönyörködött, és a Hold is
hajnalig őrködött. Fölszáradtál

harmatos füvekkel, elindultál tiszta
utakon fölzengő tüzekkel. Énekeltek
ajkadon büszke lángok, a mindenség
édes kövei, szívedre nyíló virágok.

Mennyi szirmot, tavaszt hullatott
rád az ég, hogy megszeresselek
magamnak. Lassan vénülő, legszebb
éveim már örökre veled maradnak.

Szabó Bogár Imre

Egy sötét kapualjban

Állogólok mostan egy sötét kapualjban.
Nem is én vagyok itt, talán, aki voltam.

Harminc éve lehet vagy harmincöt inkább,
azóta ott állok, szinte benn a falban,
pedig jártam erre, igaz, csak úgy s ritkán.

Valamikor, egyszer, még bohó koromban
egy tündért tartottam itten a karomban.

Most is erre jöttem, bottal a kezemben,
s megálltam egy kicsit, hogy
magamat meglessem.

Nem furcsa? Ott állok szobor-mozdulatlan,
csak a kövek hasadtak meg
ott a kapualjban!
Láss, Uram, láss csodát: bizony elmozdultak!

Én meg itt ácsorgok, épp magammal szemben!
Nézzük egymást rökönyödve,
a szemünk se rebben.

